

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.828 van 28 mei 2026
in de zaak A. 242.699/VII-42.623**

In zake : 1. B.V.
 2. J.D.
 3. E.D.
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Elias Gits
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 31 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Zandvoordestraat 444
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de BV STORM 93
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bouckaert, Stefanie François en Maxine Potargent
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 augustus 2024, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2324-0864 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen van 27 juni 2024 in de zaak 2223-RvVb-0867-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 13 september 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De bv Storm 93 heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 28 november 2024. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft op 24 oktober 2025 een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elias Gits, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Bart Bronders, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Stefanie François, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet).

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. In het verzoek tot voorzetting van de procedure antwoorden de verzoekende partijen op het auditoraatsverslag.

Het cassatieprocedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om na de kennisgeving van het auditoraatsverslag nog een schriftelijke uiteenzetting in te dienen. Wanneer de auditeur concludeert dat het cassatieberoep moet worden verworpen, kan de verzoekende partij luidens artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit vragen dat de procedure wordt voortgezet, bij gebreke waaraan de afstand van het geding kan worden uitgesproken. Het “verzoek tot voortzetting” van de verzoekende partijen wordt slechts als procedurestuk aanvaard in zoverre hierin wordt verzocht om de procedure voort te zetten. In zoverre het stuk een schriftelijke voorbereiding vormt van de mondelinge uiteenzetting op de terechtzitting, wordt het beschouwd als een loutere inlichting.

IV. Feiten

4.1. De verwerende partij verleent op 18 mei 2023 aan de tussenkomende partij een omgevingsvergunning voor de bouw en uitbating van twee windturbines aan de A11 in Knokke-Heist en Damme.

4.2. De verzoekende partijen dienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) een beroep in tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 18 mei 2023. Het bestreden arrest verwerpt dit beroep.

V. Onderzoek van het middel tot nietigverklaring

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, d) en 4.3.1, § 2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Zij komen op tegen de beslissing van het bestreden arrest tot verwerping van het annulatiemiddel waarin de verzoekende partijen hebben uiteengezet dat de vergunningverlenende overheid niet tot correcte conclusies is gekomen inzake de relevante in de omgeving bestaande toestand, en de visuele en landschappelijke impact van de windturbines daarop.

Zij zetten uiteen dat zij aan de hand van uitgebreid fotomateriaal hebben aangetoond dat de omgeving gekenmerkt wordt door weidse en eerder ongerepte zichten, wat ook in verschillende adviezen wordt bevestigd. Ook zouden de verzoekende partijen aangaande de aanwezigheid van de A11 hebben aangetoond dat deze lijninfrastructuur niet markant aanwezig is in het landschap, zodat zij de verdere aantasting van het open landschap door de windturbines niet kan verantwoorden. Ter weerlegging van die kritiek zou het bestreden arrest zich hebben beperkt tot een citaat uit de bestreden vergunningsbeslissing, gevolgd door volgende overwegingen:

“Uit de hiervoor aangehaalde tekst blijkt duidelijk dat de verwerende partij de impact van de windmolens op het landschap heeft onderzocht en haar beoordeling uitgebreid motiveert en daarbij rekening houdt met de ongunstige opmerkingen van zowel het college van burgemeester en schepenen als de [gewestelijke omgevingsvergunningscommissie]. De verwerende partij brengt de uitgangspunten van omzendbrief RO/2014/02 onder de aandacht, waarna ze ingaat op de locatiekeuze van de windmolens. Daarin verantwoordt ze eerst en vooral de bundeling van het project met de aanwezige lijninfrastructuur, zijnde de A11, het op- en afrittencomplex en de N49. De motieven verduidelijken dat de verwerende partij de projectlocatie geschikt vindt net omdat de windmolens gebundeld worden met de A11 ‘op een punt waar deze boven het maaiveldniveau

uitkomt en het maaiveldniveau zelfs overstijgt ten gevolge van het opgehoogde op- en afrittencomplex’.

Het argument dat de A11 ingebed of ondertunneld is en dus niet als landschapselement kan dienen, volgt de verwerende partij uitdrukkelijk niet. Ze geeft aan dat de A11 slechts op twee plaatsen ingebed is, maar dat niet ter hoogte is van de projectlocatie. Op dat punt herhaalt ze dat de A11 zich ‘op het maaiveldniveau’ bevindt en ‘zelfs het maaiveldniveau ter hoogte van de op- en afrittencomplexen overstijgt’. Ze vindt voor haar standpunt steun in de replieknota van de aanvrager.

[...]

De verzoekende partijen zijn het duidelijk niet eens met deze motieven, maar komen in hun uiteenzetting niet verder dan een eigen visie over de inpasbaarheid van het windpark. Aan de hand van foto’s doen ze het project af als ‘een regelrechte aanslag op het landschap’ en stellen ze dat er ‘wel sprake is van ongerepte landschappen’. Daarmee stellen ze niet meer dan een eigen mening voorop en dwingen ze de [RvVb] tot een feitelijke appreciatie die hij niet zelf mag maken.”

De verzoekende partijen benadrukken dat het beperkt karakter van het toezicht van de RvVb niet wegneemt dat een verkeerde voorstelling van de feiten door de vergunningverlenende overheid met zich brengt dat de aanvraag niet op een correcte wijze kan getoetst worden, wat onvermijdelijk een schending impliceert van artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, VCRO. Zij hernemen de kritiek die zij in hun verzoekschrift voor de RvVb hebben uiteengezet op de feitelijke voorstelling van zaken in de bestreden vergunningsbeslissing, en betogen dat zij aldus op zeer uitvoerige en gestoffeerde wijze hebben aangetoond dat het vergunningverlenend bestuur is uitgegaan van een verkeerde voorstelling van de feiten. Het bestreden arrest zou hebben nagelaten om deze kritiek te onderzoeken. Door louter te oordelen dat de verzoekende partijen niet meer dan een eigen mening vooropstellen, zonder concreet de opgeworpen onredelijkheid van de motieven van de vergunningsbeslissing te onderzoeken, heeft de RvVb volgens de verzoekende partijen verzaakt aan de uitoefening van de hem toekomende marginale toetsingsbevoegdheid. Het zou aan de hand van het bestreden arrest onmogelijk zijn te achterhalen op basis van welke motieven de kritiek van de verzoekende partijen werd verworpen, zodat het arrest volgens de verzoekende partijen artikel 149 van de Grondwet miskent.

Beoordeling

6. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen bevatten”. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door het bestreden arrest geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend. In het middel wordt niet uiteengezet op welke wijze het bestreden arrest een schending zou inhouden van artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, VCRO. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

7. Artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, d), VCRO bepaalt dat de vergunning wordt geweigerd als het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. In het middel wordt niet uiteengezet op welke wijze de RvVb de draagwijdte van deze bepaling zou hebben miskend. Met de aangevoerde schending van deze bepaling nodigen de verzoekende partijen de Raad van State in werkelijkheid uit om opnieuw te oordelen of de bevinding van het vergunningverlenend bestuur dat het aangevraagde verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening onredelijk is, of onzorgvuldig is tot stand gekomen, en vragen zij aldus om de feitelijke beoordeling van de RvVb over te doen. Als cassatierechter kan de Raad van State echter niet in de beoordeling van de zaak zelf treden (artikel 14, § 2, RvS-wet). Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

8. De in artikel 149 van de Grondwet ingeschreven rechterlijke motiveringsverplichting heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak voldoet aan deze motiveringsplicht wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet - al waren ze verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de beoordeling of de rechterlijke motiveringsverplichting werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is.

Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek.

Met de in het middel hernomen overwegingen antwoordt het bestreden arrest op de kritiek van de verzoekende partijen. Die motieven laten de verzoekende partijen toe te begrijpen waarom hun argumenten worden verworpen. De aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet mist aldus feitelijke grondslag.

9. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 600 euro, elk voor een derde, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams